

Samuel Johan Hedborn (född 1783, kyrkoherde, † 1849) var en god psalmist och en lyriker med en from, naiv, folkslig ton. Utom hans *psalmer* märkes bl. a. hans klassiska vaggvisa »*Ute blåser sommarvind*», som ger ett täckt uttryck åt barnsinnets poesi.

Julia Nyberg, född Svärdström (född 1785, förut fru Asping, † 1854), skref från 1816 under skaldenamnet **Euphrosyne** lyriska dikter, som röja liflig känsla och rik fantasi samt en viss vemodsfyll naturdyrkan, besläktad med Atterboms. Hjärtats poesi, det elegiskt ljufva, känsligt svärmiska uppenbarar sig i hennes diktning. Bland hennes vackraste poem äro *Jungfrun i det gröna* och *Tiggargossen*.

Anders Abraham Grafström (född 1790, kyrkoherde, Franzéns måg, † 1870) skref åtskilliga dikter i fosforisternas kalendrär men stod eljest utom deras krets; hans milda, lyriska skaldskap röjer frändskap med svärfaderns. Mest kända bland hans poem äro den praktfulla växelsången *Norrland*, som skildrar denna landsdels skönhet, samt kärleksdikten *Välkommen och farväl* (»Säg mig ej välkommen, då jag kommer!»), imitation från tyskan.

Närmast fosforisterna stod tidens främste prosaskriftställare

Erik Gustaf Geijer (född 1783, † 1847). Han äger sin största betydelse såsom häfdatecknare men intager äfven såsom skald, tänkare, publicist och tondiktare ett framstående rum i vår odlings häfder. Han är en af den svenska litteraturens största gestalter, och hans storhet skadas icke däraf, att hans karaktär och åsikter voro stadda i en utveckling, som mot slutet af hans bana (1838) föranledde ett omslag i hans politiska uppfattning.

Som *skald* har Geijer alstrat endast ett mindre antal dikter, däribland de första i *Iduna* (1811) meddelade bilderna från nordens forntid: *Manhem*, som ännu företer afgjord släktskap med den äldre tidens lärodikt, *Vikingen*, som framställer den nordiske ynglingens trängtan ut från hemmet efter bragder och äfventyr och förträffligt